

**Sygn. akt XI Ka 417/14**

## WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 sierpnia 2014 roku

**Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym**

**w składzie: Przewodniczący: SSA w SO Tamara Pawlak – spr.**

**Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk**

**SO Katarzyna Żmigrodzka**

**Protokolant:** sekr. sąd. Daniel Dobosz

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014r.

sprawy K. C. (1)

oskarżonej z art. 233 § 1 kk i inn.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 11 grudnia 2014r. sygn. akt II K 288/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. liczbę stawek dziennych grzywny ustala na 70 (siedemdziesiąt);

2. opłatę należną Skarbowi Państwa za obie instancje określa na 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

**XI Ka 417/14**

## UZASADNIENIE

**K. C. (1)** oskarżona była o to, że:

I. w dniu 4 kwietnia 2011 roku w O., woj. (...), w Komendzie Powiatowej Policji składając zawiadomienie o przestępstwie i będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, fałszywie oskarżyła S. B. o popełnienie przestępstwa przywłaszczenia samochodu marki M. (...) o nr rej.(...)na szkodę syna A. C. i Banku (...) S.A. z siedzibą we W. wiedząc, że przestępstwo nie zostało popełnione, a także składając zeznania mające służyć za dowód w prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu Lubelskim postępowaniu w sprawie Ds. 449/11 zeznała świadkowie nieprawdę, że w kwietniu 2010 roku w

miejsowości C. pożyczyła samochód marki M. (...) o nr rej. (...) - należący do jej syna A. C. S. B. na okres około 2 tygodni w sytuacji, gdy zdarzenie takie nie miało miejsca, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. w dniach 14 kwietnia 2011 roku w K., woj. (...), składając zeznania w Komisariacie Policji w K. mające służyć za dowód w prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w (...) postępowaniu przygotowawczym w sprawie o sygnaturze akt 1 Ds. 172/11/D, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznali świadkowie nieprawdę, że w kwietniu 2010 roku w miejscowości C. pożyczyła samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do jej syna A. C. S. B. na okres około 2 tygodni w sytuacji, gdy zdarzenie takie nie miało miejsca, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

III. w dniu 21 listopada 2011 roku w K., woj. (...), składając zeznania przed Sądem Rejonowym w (...) mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie II K 732/11 po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę, że w kwietniu 2010 roku w miejscowości C. pożyczyła samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do jej syna A. C. S. B. na okres około 2 tygodni w sytuacji, gdy zdarzenie takie nie miało miejsca, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w (...) oskarżoną K. C. (1) uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt I stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżoną K. C. (1) uznał za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt II i III z których każdy stanowi przestępstwo z art. 233 § 1 kk, przyjmując, iż zostały popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał ją na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat; na mocy art. 71 § b1 kk orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wymiarze 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych; na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 i 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych oraz obciążył ją opłatą w kwocie 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych.

Od tego wyroku apelację wniosła **oskarżona**, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa składania fałszywych zeznań i fałszywego oskarżenia, w sytuacji gdy oskarżona w postępowaniu przed sądem oraz organem ścigania zeznawała o faktach, które miały w rzeczywistości, a składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia przeciwko S. B. była przekonana o słuszności swoich zeznań z racji tego, że fakt zawarcia umowy pożyczki rzeczywiście miał miejsce, niezależnie od zawarcia umowy kupna sprzedaży, w której brał udział jej syn, a oskarżona w toku postępowań przygotowawczych i sądowego nie twierdziła, że dochodzi swoich roszczeń na podstawie tej ostatniej umowy, w której w ogóle nie uczestniczyła i o jej istnieniu w zasadzie nie wypowiadała się;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez nieprawidłową i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę zeznań świadków S. B., V. P., Y. A. oraz I. G. głównie pod kątem sporządzenia umowy sprzedaży zawartej pomiędzy B. a A. C., w sytuacji gdy analiza zeznań świadków winna być dokonana jedynie w zakresie zdarzenia zawarcia ustnej umowy pożyczki z oskarżoną, na podstawie której opiera ona swoją linię obrony, a z których to zeznań świadków można wywnioskować, że taka umowa rzeczywiście miała miejsce;

b. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez powierzchowną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę wyjaśnień oskarżonej, która w toku poprzednich postępowań karnych jak i w niniejszej sprawie w sposób szczegółowy, konsekwentny, spójny potwierdziła fakt zawarcia ze S. B. ustnej umowy pożyczki, wskazując wszystkie istotne

elementy jej treści, m.in. przedmiot umowy, okoliczności dotyczące jej zawarcia, pobudek którymi się kierowała przy zawarciu umowy, termin zwrotu i sposób zabezpieczenia przedmiotu umowy, które to okoliczności w sposób jednoznaczny potwierdzają fakt istnienia umowy pożyczki;

c. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez nieprzeprowadzenie wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którego istotą był fakt zawarcia umowy pożyczki pomiędzy oskarżoną a B., a nie umowa pomiędzy synem oskarżonej a B., rozpatrywane w kategorii dwóch odrębnych zdarzeń, co wynika z wyjaśnień oskarżonej, która nie posługiwała się pojęciem umowy pożyczki w miejsce umowy sprzedaży samochodu, a klasyfikuje te umowy jako dwa odrębne zdarzenia i tylko na podstawie jednego z nich oparła swoje zeznania i złożyła doniesienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia;

d. art. 413 § 2 pkt 2 w zw. z art. 424 § 1 i 2 kpk polegające na nieprecyzyjnej redakcji treści dyspozytywnej wyroku oraz treści uzasadnienia wyroku, dotyczącej wymierzonej oskarżonej kary grzywny, poprzez określenie jej wysokości w części dyspozytywnej wyroku w wysokości 90 stawek dziennych, po 10 złotych każda stawka, w sytuacji gdy w treści uzasadnienia (k.6) Sąd zważył, że orzekł karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, po 10 złotych każda, co wpływa na przejrzystość orzeczenia i wprowadził niezrozumienie jaką w rzeczywistości karę grzywny orzekł Sąd;

e. art. 8 § 1 kpk poprzez nie dokonanie przez Sąd samodzielnego rozstrzygnięcia zagadnienia faktycznego i prawnego zachodzącego w niniejszej sprawie i ostatecznie oparcie się wyłącznie na ustaleniach dokonanych przez Sąd Rejonowy w Kraśniku II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 723/11 w zakresie ustnej umowy pożyczki, zwartej pomiędzy oskarżoną a S. B., które stanowiło meritum przy rozstrzygnięciu odpowiedzialności karnej K. C. (1) za zarzucane jej aktem oskarżenia czyny;

f. art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez pominięcie w treści uzasadnienia wyroku rzetelnego odniesienia się i oceny wyjaśnień oskarżonej, w szczególności nieustosunkowanie się do podnoszonych przez nią okoliczności dotyczących zawarcia ustnej umowy pożyczki w bardzo szerokim kontekście sytuacyjnym, w postaci: pobudek którymi kierowała się przy jej zawarciu, podejmowanych działań, zmierzających do zwrotu pożyczonego samochodu, czynnika emocjonalnego w zachowaniu oskarżonej, kwestii pobicia jej syna na komisariacie jako mającego wpływ na działania oskarżonej w odzyskaniu pojazdu oraz okoliczności dotyczących zachowania się świadków R. M. i K. C. (2), a które to aspekty tworzą logiczną całość i wplatają się w okoliczności towarzyszące ustnej umowie pożyczki, czyniąc wiarygodnym okoliczność jej zawarcia.

Wobec powyższych zarzutów, na zasadzie art. 437 § 1 kpk wniósł o:

1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku II Wydział Karny z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 288/13 poprzez uniewinnienie oskarżonej K. C. (1) od zarzucanych jej w akcie oskarżenia czynów, stypizowanych w art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kraśniku do ponownego rozpoznania.

W przypadku uznania oskarżonej za winną, na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk powyższemu wyrokowi zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej K. C. (1) kary ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary grzywny, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, w sytuacji gdy w okolicznościach niniejszej sprawy zachodziły przesłanki do zastosowania w stosunku do oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania określone w art. 66 kk.

Wobec powyższego zarzutu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku II Wydział Karny z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 288/13 w części dotyczącej kary i zastosowanie wobec K. C. (1) instytucji warunkowego umorzenia postępowania na okres próby wynoszący 2 lata.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja- co do istoty- jest niezasadna. Wbrew zarzutom odwoławczym Sąd I instancji dokonał nie budzących zastrzeżeń ustaleń stanu faktycznego w oparciu o trafną, uwzględniającą wymogi art. 7 kpk ocenę dowodów, a przedmiotem jego rozważań był- zgodnie z zasadami określonymi w art. 410 kpk całokształt okoliczności i dowodów w sprawie.

W uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym wymogom art. 424 § 1 kpk Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie- nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; argumenty zawarte w tymże uzasadnieniu (obszernym, szczegółowym k.120-126) jako logiczne zasługują na aprobatę, nie zachodzi zatem potrzeba ponownego ich przytaczania. Przypomnieć jedynie należy, iż ocena dowodów, zwłaszcza osobowych, należy do Sądu orzekającego merytorycznie w sprawie; ma on prawo, po bezpośrednim przesłuchaniu poszczególnych osób (oskarżona, świadkowie), ich zeznaniom (wyjaśnieniom) dać wiarę lub nie, pod warunkiem przekonującego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, z którego to zadania wywiązał się. Analiza dowodów w sprawie- przez pryzmat uzasadnienia- wskazuje na słuszne uznanie za wiarygodne zeznań m.in. S. B. i świadków oskarżenia a tym samym uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonej. Wersja, jakoby miała „pożyczyć” S. B. samochód syna (bez jego wiedzy i zgody) i to na dłuższy okres czasu a zabezpieczeniem miałyby być zatrzymanie dokumentów pojazdu, jawi się jako naiwna, nielogiczna a przez to wyłącznie instrumentalna, słusznie zatem została przez Sąd orzekający zdyskwalifikowana. W realiach niniejszej sprawy posługiwanie się terminologią z zakresu prawa cywilnego: „umowa pożyczki” jest nieuprawnione, skoro do żadnej umowy nie doszło.

Podzielając zatem stanowisko Sądu I instancji co do istoty sprawy, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia w tym zakresie zarzutów odwoławczych- apelacja jest jednostronna, wyłącznie polemiczna, a skarżąca- poza kontestowaniem dokonanej przez Sąd oceny dowodów- nie wskazała jakim zasadom logicznego rozumowania miał uchybić Sąd I instancji.

Z tych względów, nie stwierdzając nadto uchybień z art. 410 kpk należało zaskarżony wyrok- co do istoty- utrzymać w mocy.

Również alternatywne zarzuty wadliwego- zdaniem skarżącej- orzeczenia o karze pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i niezastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania nie są zasadne.

Sąd Rejonowy wskazał- stosownie do wymogów art. 424 § 2 kpk- przesłanki orzeczenia tejże kary pozbawienia wolności, podkreślając zaplanowany sposób działania oskarżonej a tym samym wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów jej przypisanych. W tych warunkach kary jednostkowe pozbawienia wolności, orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kara łączna orzeczone przy zastosowaniu w dużym zakresie zasady absorpcji nie mogą być uznane za „rażąco niewspółmierne” – surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Natomiast w odniesieniu do kary grzywny rację ma skarżąca, o ile wskazuje na rozbieżności między określeniem ilości stawek dziennych grzywny w wyroku (90) i w uzasadnieniu (70); należało tę kwestię jednoznacznie rozstrzygnąć przez orzeczenie na korzyść oskarżonej przy niezaskarżeniu wyroku przez stronę przeciwną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak na wstępie, obniżając orzeczoną w wyroku karę grzywny do 70 (siedemdziesięciu) stawek.

Orzeczenie o opłacie za obie instancje uzasadnia art. 10 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z późn. zm.) zaś o wydatkach za postępowanie odwoławcze- art. 636 kpk.